

Никола Кесаровски
Алена капка кръв

На Агон Мелконян

Очаквах да получа крайния (отрицателен, разбира се) резултат от експеримент 103 и да се заловя с нещо по-сериозно.

А ето, че реакцията се оказва положителна!...

Стоях и не смеех да посегна към втория екземпляр. Нима е възможно?! Слисано гледах как принтерът бълва лист след лист... Стоиш на перона и чакаш влака. Ето, задава се, влиза в гарата. Вместо да намали скоростта си обаче, той я ускорява! Фучи разярено насам потракването му се слива с протяжен звън. Току пред теб изведнъж се откъсва от релсите, литва стръмно нагоре, вагон след вагон следват локомотива по някаква невидима и невъзможна линия... Гигантски лупинг и серия главозамайващи фигури от висшия пилотаж, невиждан слалом между вратичките от ниски следобедни облаци: само последният вагон, леко замятащ ги докосва от време на време – и Стенмарк би се загледал!... А ти? Ти какво? Ти гледаш слисано. Ти следиш машинално чудото. Ти си блокирал. Едва по-късно ще бъдеш в състояние да мислиш. И ако в момента съществува нещо в главата ти, то е само: нима е възможно?!... Гледах и аз слисано как принтерът бълва лист след лист, машинално следях номерацията. След двайсет и четвърта страница автоматът прищрака, подвърза ги в тънка брошура и хлопна от двете страни корици със заглавие „ОПИТ 103 – 11.11.2017 година“. Не знаех какво да мисля! Краката ми трепереха, ръцете посегнаха към брошурата, но, изпотени и несигурни, бавно се отдръпнаха.

Не вярвах в съществуването на друга цивилизация. Сега доказателството за това беше пред мен, а аз продължавах да не вярвам...

Отдавна си бях поставил задачата, но се бавех с решаването ѝ. То изискваше недопустима алогичност, а аз прекалено, може би, уважавах установения през хилядолетията начин на мислене. Повече или по-малко, това е познато на всеки – онзи странен начин, по който онаследената от стотици поколения родова памет се съпротивлява на щастливо споходилото те оригинално хрумване и поне в първия момент успява да хвърли сянка върху него. Еволюцията се е изхитрила да въоръжи живота на нашата планета с един добре премерен консерватизъм, достатъчен да съхрани постигнатото, но в същото време и пробиваем за по-ярките искри на новото. И то, това ново – утре осъществило се, – да бъде пазено от същия този консерватизъм. И така нататък... Да, и така нататък, докато се стигне и мине през всекидневния сблъсък на всеки от нас с това

хитроумно изобретение на еволюцията – на всеки един от нас, поел щафетата на поколенията и оказал се в рамките на своя живот на предния фронт на разпространяващата се във времето и пространството вълна на цивилизацията...

От птичия поглед на принципното определяне на нещата – по този именно начин съвършено съзнателно се опитвах да видя моя сблъсък с екстравагантния „ОПИТ 103“, най-малкото, за да оправдая помайването си.

Иначе ясно разбирах, че задачата ми е важна (каква слаба дума!), че пътят за решаването ѝ, който бях набелязал, е повече от оригинален. Но... отлагах и отлагах. И едва ли е имало някакъв консерватизъм в същност или някаква си там боязън пред разни установености в мисленето, ами! Просто съм искал да поотложя очаквания отрицателен резултат, да дам малко повече време за живот на онази тиха мисъл „Ами ако...“ у мен. А консерватизмът и установеностите в мисленето са били само одеждите на страха пред нежелателния резултат. И понеже винаги можеш да си намериш по-спешна работа, за сметка на която и да било друга (чистата наука е много сложно нещо!), аз все отлагах и отлагах, с месеци. До днес.

Проблемът ми беше тъй свиден (и не само на мен!), бях тъй пети-мен да намеря решението му въпреки всичко, че го сторих дори с цената на себеуважението си. Сбрах всичката своя безогледност, нарекох я дързост, бракувах общоприетата логика и потърсих изход извън нея. За самооправдание поръсих цялата тази работа с една конска доза шега.

Брутално прекрачих каноните на логиката.

Защо постъпих така ли? Труден въпрос. Може би защото много и много поколения земни мъже бяха блъскали умовете си – логичните си умове! – в коравата и неподатлива стена на „Съществува ли друг разум във Вселената и как да установим контакт с него?“, но бяха оставили само кървави следи по нея. А този факт, ако не те откаже изобщо, поне ще те накара да търсиш друг някакъв подход, подстъп или трамплин, пък бил той и абсурден! Особено ако вече знаеш, че и абсурдността зависи от гледната точка – нима не е абсурдно понякога да не се откажеш от вчерашната си относителна истина? А да не говорим, че има и степени на абсурда!

Подобни, макар и откровено фриволни мотиви наистина помагат в комплицирани случаи като моя!

Започнах, дете се вика, съвсем на шега. Написах, ер хикс равно на интеграл от еф хикс върху де хикс. Ще поясня, от уважение към

учудено попривдигнатите вежди на компетентните.

Зад хикс, по което интегрирах, щеше да се крие ЧОВЕКЪТ, обобщеният човек, ЧОВЕШКОТО в земната цивилизация – такъв един ясен, но и труден за обличане в думи смисъл влагах в променливата хикс.

Под функцията „ер хикс“ имах предвид всичко онова, което е разумно по отношение на човека. (Разумно според съвременните, макар и твърде антропоморфни все още трактовки на това понятие.)

Във функцията „еф хикс“ пък натрупвах основните характеристики на човешкия разум.

А „де хикс“? Е, да, глупаво наистина или, меко казано, необичайно. Признавам. Защото „де хикс“ стои винаги над дробната черта. А аз го слагах отдолу. Имах предвид интегрирането по всичко онова, което има някакво качествено отношение към променливата хикс (тоест към човека), но не е хикс при всевъзможните му стойности. По този начин, търсейки друг разум, се предпазвах да не налетя на някой конкретен наш земен човек.

Не е досадно ясно, нали? Радвам се, че не досаждам.

Самият аз гледах на цялата тази работа като на шега. Продължих я на шега, на шега развих съвършено парадоксални методи за интегриране, алгоритмизирах ги (вече не на шега, а за опресняване на студентските навици) и вкарах програмата в компютъра. Подсмихнах се, станах и пак седнах. Ентузиазмът, с който очаквах резултата (хм, ентузиазъм!) – скрил беше той глава дълбоко-о-ко под крилото си и кротуваше, правеше се на отсъстващ, макар и да попоглеждаше все пак измежду перушинките; – никакъв ентузиазъм не беше, просто чаках края. После ще се посмихна натъжено и толкоз. Самата ми заявка за вида на решенията също беше особена, неточна и необичайна. Исках ги под формата на модулиращи параметри на гравитационни вълни от стандартния спектър. Даже не прегледах уравненията на тези решения, дотолкова все още продължавах като на шега. Просто включих лентата в гравитрона и... И шегата свърши! На индикатора светна положителна реакция и записващото устройство дадоха сигнал за запис.

Естествено, само това не бях очаквал. От изненада забравих какво всъщност търся! Смешно, нали? Но и не съвсем! Страхничко даже!

И наистина изпитах страх сред мъртвозаспалата нощ, сам, започнах на трийсет и петия етаж на грамадата от метал, стъкло и тишина, когато се насилих и осмислих случилото се – АЗ БЯХ НАМЕРИЛ, ДА, БЯХ ОТКРИЛ ДРУГ, НЕ ЧОВЕШКИ РАЗУМ!

Умът ми не можеше да го побере! Друг разум... Та нали това

понятие винаги си е било просто една от най-сочните теми за дебати и нищо повече! Аз самият съм изнесъл десетки лекции „за“ и още толкова (че и повече май) „против“ възможността за съществуване на друг разум. С еднакъв успех. Защото и научните аргументи за тези „за“ и „против“ са приблизително уравнивесени, с известно преимущество за тезата „против“ наистина. А сега изведнъж... Невероятно!

По стара традиция другият разум се търси найде из дълбините на Вселената. Докато аз сега го търсех навсякъде. Има разлика, нали? Моят интеграл съдържаше повикване към всеки разум, различен от човешкия, разумен по отношение на човешкия и намиращ се където и да е. За носител на повикването използвах гравитационно поле, защото е всепроникващо. И ето че в записващите устройства вдясно от мен имаше някакъв отговор!...

Загледан в ултрамарина на тесния и вертикално изтеглен по цялата височина на принтера блок за паметта му (поувлякохме се в дизайна напоследък!), с някакво странно приятно чувство аз си спомних как преди около месец принтерът бе отпечатвал цели два часа през нощта само нули върху повече от двеста килограма хартия! Един от колегите ни ми дал заявка да разпечата, когато привърши всичко друго, определен участък от паметта си. Но не съобразил нещо и сутринта намери стотици хиляди нули и заповед за тлъста глоба, разбира се... И аз сега объркан, люлян сякаш върху границата между бодърствването и съня, изведнъж се улових в нелепата мисъл дано и този път нещо в принтера да не е в ред, дано уж изписаните листа са си в същност чисти и бели... Или гаф някакъв да се случи при разшифроването... Или ей сега да стане течение и да издуха брошурата през прозореца... Но и разшифроването е елементарно, компютърът сам си го свърши, и принтерът си изписа текста съвсем като хората, даже ми го оформи в брошурка, и течение отникъде не се задаваше. Оставаше самият аз да си взема шапката и да си отида, подгонен от изненадата – това само зависеше от мен. Но дали и то? С тези подкосени крака?

Прогоних абсурдите и опитах да фокусирам мисълта си. Когато умът ми се поизбистри от ненадейния шок, събрах сили и зачетох.

„Ти, който четеш това послание, знай: ние търсим дружба!

Цивилизацията ни е стабилна, добре организирана и има какво да ти даде. Това послание е подготвено много отдавна, актуализира се през няколко микровремени цикъла и се излъчва непрестанно. Излъчването му е подсигурано и след евентуална гибел на цивилизацията ни. Когато четеш това, ние вече може и да не съществуваме. Всичко има край. Но

нека дори в такъв случай ти едностранно почерпиш полза от нас – едно малко доказателство за нашата добронамереност...“

Чувствах нужда от нещо, което да ме увери, че ставащото в момента е истина, а не сън... Самият Бертран Ръсел твърдял преди години, че докато пишел, не считал, разбира се, че спи и само сънува, че пише, но по никакъв логичен начин не можел да го аргументира! А какво да кажа аз сега с това послание пред мен? Сънувам ли, халюцинирам ли, побъркал ли съм се, или всичко си е на мястото?...

„Първо – как изглеждаме?

Всички ние сме индивидуализирани. Живеем ограничено време, реализираме се чрез непрекъснато физическо движение – това е и основен фактор при формирането на нашето мислене.

Всеки от нас е СТРУКТУРНА ЕДИНИЦА. Произхожда от РОДИЛЕН ЦЕНТЪР, изиграва ролята си и умира.

Краен брой Структурни единици изграждат една ФУНКЦИОНАЛНА ЕДИНИЦА.

Краен брой Функционални единици образуват ЦИВИЛИЗАЦИЯТА ни.

Нямаме локализиран център на управление. Всяка Структурна единица, тоест всеки от нас, е представител на всички и на всичко...“

РОДИЛЕН ЦЕНТЪР. СТРУКТУРНА ЕДИНИЦА. ФУНКЦИОНАЛНА ЕДИНИЦА. ЦИВИЛИЗАЦИЯ...

Довчерашните ми ясни, твърди понятия и представи омекваха, деформираха се, придобиваха ново съдържание и форми. И подът под мен, и той също омекна някак, предавайки ми милиметровите движения на приливно-отливната вълна на земната повърхност, стените се люшнаха леко, увлечени от околоосното въртене на Земята, усетих мекия, но властен тласък на литналата по орбитата си около Слънцето планета, усетих и далеч по-слабото, но ясно доловимо побутване от движението на цялата Слънчева система към далечната точка на съзвездieto „Стрелец“... Стреснато се чудех как все още успявам да запазя равновесие при този букет от движения! Двусантиметровото люлеене на самата сграда на института, усещах го и него, бавно, мощно, като гигантско махало, без начало и край отброяващо невидимото си за човешкото око тиктакане, безсмислено и властно, несъществуващо практически, но като внезапно забил пулс в слепоочията, станало по-открояващо се и по-реално от всичко друго... Подпрян с две ръце в пулта на компютъра, до отказ облегнат в добилата твърдост облегалка, затыкнал крака в някаква не за тази цел монтирана ергономична приумица, заковал поглед в

набедената от брилянтните карфици на звездите чернота зад прозореца, аз наистина едва пазах равновесие...

Все по-ясно чувствавах целия този вихрен летеж, все по-дълбоко пропадах в дълбините на едно ново и неподозирано досега единение с глобална цялост от такъв висш порядък, за която си знаел, че съществува, но само си знаел... Сега го възприех в цялата му пълнота, почувствах Вселената край себе си и себе си като част от нея, и раменете ми се огънаха...

РОДИЛЕН ЦЕНТЪР?

СТРУКТУРНА ЕДИНИЦА?

ФУНКЦИОНАЛНА ЕДИНИЦА?

ЦИВИЛИЗАЦИЯ...

Опитвах се да подреда и осмисля тези нови за мен понятия. Добре, и ние, хората, се раждаме в родилен дом. И очевидно съответствуваме на техните Структурни единици, защото всеки от нас е човек, а всеки от тях е Структурна единица, казват те. Значи мога да приема такова съответствие между нашите два свята:

ЧОВЕК = СТРУКТУРНА ЕДИНИЦА...

Ново при тях е Функционалната единица... Прилича сякаш по нещо тя на нашите групи хора, на колектива, семейството... на всевъзможните сдружения от хора, чрез които ние в същност синергично усилваме възможностите си – защото възможностите на колектив от десет души например са много повече от сумата на възможностите на отделните десет човека! Тези сдружения от хора са съществен факт за нас, разбира се, но не чак толкова, че да го декларираме още в началото на нашето послание до друга цивилизация... Чакай, чакай!... Тук има нещо! Тяхната Функционална единица, която наподобява колектив, за тях е по-важна от нашия колектив, щом я споменават още в началото... По-важна! Трябва да се задържа на тази следа... Ами ако... ако този факт при тях е закрепен до някаква степен и биологически?! (При съответен там техен аналог на „биологически“...) Както да речем при нас някои от растителните, животинските и растително-животинските симбиози, разделянето при които значи смърт?!...

Интересно е наистина това тяхно ниво на живот Функционална единица. От името личи, че то е групиране на Структурни единици (тоест на техни „хора“), с цел да се осъществи някаква функция... Стоп! Да спра дотук! Има явна аналогия между тяхната Функционална единица и нашия колектив! Само дето Функционалната единица е сякаш поустойчива, по-обособена, компактна. Тя е нещо и „физически свързано“,

като уловени за хоро танцьори, да, нещо като „колектив от физически свързани хора“, като... като при... хе-ей-руп, за да поместят заедно тежко тяло, или като гребците в многоместно кану, свързани в едно функционално цяло, включващо и тях, и лодката... И какво, значи?

**РОДИЛЕН ЦЕНТЪР = РОДИЛЕН ДОМ СТРУКТУРНА ЕДИНИЦА
= ЧОВЕК ФУНКЦИОНАЛНА ЕДИНИЦА = КОЛЕКТИВ
ОТ ФИЗИЧЕСКИ (!) СВЪРЗАНИ ХОРА...**

„Машабите на нашите тела са с няколко порядъка под машабите на света, в който живеем, и за да се справяме с него, еволюцията ни е открила формата Функционална единица.

Функционалната единица е обособена в пространството. Основното ѝ предназначение е да осигурява подходящи и постоянни условия за живот и съвместна целенасочена изява на включените в нея Структурни единици. Освен самите нас Функционалната единица включва още и специализирана обвивка-корпус, пространствено оформена съобразно максималните възможности за функциониране. Обвивката е много сложна, структурирана и с висока степен на автономност. Частите ѝ са рационално свързани една с друга.

Функционалната единица се ръководи от **ЛОКАЛЕН ЦЕНТЪР ЗА УПРАВЛЕНИЕ**, програмиран с вложени му от нас възможности и принципи за действие. Подсигурен е с известна разумна свобода в избора на решение.“

ЛОКАЛЕН ЦЕНТЪР ЗА УПРАВЛЕНИЕ на Функционалната единица... За какво напомня това? Ако оприлича Функционалната единица с... един завод например, с цялото му техническо оборудване и личен състав, Локалният център за управление ще бъде – какво? – ...ще бъде командната зала на завода плюс терминалите по бюрата на ръководителите...

ФУНКЦИОНАЛНА ЕДИНИЦА = ЗАВОД?...

...Сега, когато записвам тези редове, и сам аз се изненадвам от привидното хладнокръвие, с което съм обмислял посланието и съм търсил аналогии между двата свята, вместо на един дъх да изчета двайсет и четирите страници, че и дори първо да надникна в края! Но това хладнокръвие е наистина само привидно! Опитите ми да осъзнавам прочетеното бяха в същност не последователно обмисляне, а спонтанни взривове от мисловни видения, обобщени и необлечени в понятия дори. И се извършваха в някакъв втори пласт на съзнанието ми, едновременно и паралелно с четенето и без да му пречат... Вън е нощ, тиха и черна, високо горе невидими облаци скриваха звездите, необятният парк долу

обгражда с маслена чернота института. И само тук, на трийсет и петия етаж, облени в бяла светлина, аз и посланието – сами във всемира... Мисълта, че край мен се е кротнал милионен град, не намаляваше това лепкаво чувство на самота. Разтвореното пред мен послание от далечните братя по разум – също. Обратното дори! Усилваше тишината край мен, разреждаше въздуха, тласкаше към телефона натежалия ми поглед – ако споделях с някого новината, необичайната умора щеше да се поразсее може би; тази умора, била възторг преди миг, след миг – отново, пулсираща не в мен, а чрез мен, която ме мачка и меси в синхрон с метаморфозите на отприщените мисли, борещи се с трудните за преглъщане порции информация от посланието...

ФУНКЦИОНАЛНА ЕДИНИЦА = ЗАВОД...

Автоматичен завод?

Нещо като нашите РОБОТИ ще се окаже май тази тяхна Функционална единица. Прилика има наистина. Роботът е машина, съставена от краен брой модули-органи (СТРУКТУРНИ ЕДИНИЦИ!), които са свързани в едно цяло (ФУНКЦИОНАЛНА ЕДИНИЦА!), с цел да изпълняват някакви функции, и едно ЛОКАЛНО УПРАВЛЯВАЩО УСТРОЙСТВО – „мозъкът“ на робота...

Да, приликата между нашия робот и тяхната Функционална единица е задоволителна... С една разлика, че самите те, „хората“ от този друг свят, са градивните елементи на своите Функционални единици, докато нашите роботи ги правим от метал и пластмаси. Е, да, правим ги до голяма степен и антропоморфни...

Стоп!

Антропоморфни!..

Дъхът ми спря...

Модулите-органи в робота в преобладаващата си част повтарят органите на човека – структурно роботът до голяма степен прилича на човек. Функционалната единица прилича на робот. ЗНАЧИ – ПРИЛИЧА И НА ЧОВЕК!

ФУНКЦИОНАЛНА ЕДИНИЦА = ЧОВЕК?!

Трудно ми е по-нататък да посоча реалната последователност на мислите си, когато трескаво се нахвърлих да проверявам новата хипотеза и всевъзможните ѝ варианти. Не само във втори, а и в трети, четвърти и пети пластове на съзнанието ми, изникнали отнякъде, започна и колко продължи, не знам, невъобразимата борба между варианти и подварианти, светкавичната им проверка за съгласуваност с по-близки и по-далечни твърдения и предположения на науката – от библейските притчи до

прочетеното днес в списания и вестници, от предизвикателните идеи на фантастичните романи до подтекста на каламбурите на колеги и приятели... За някакви безпаметни минути или часове колапсираният ми мозък смля целия си трупан години наред капитал и го огледа през микроскопа на новата гледна точка – фактът на съществуването на това послание пред мен... Готов съм веднага да седна на био-психоаналитичния стол, да поставя главата си в шлема с датчиците и чрез атаката на хипнозата да пръкне на бял свят механизмът, по който съм стигнал фактически до откритието... Готов съм! И едва ли има някой, който да го иска повече от мен! Стига да е възможно да се проникне в безпространствеността и безвремието на тази странна мозъчна мътилка с брауново движение на безсловесни мисли в нея, утаила се и изкристализирала накрая в един шокиращ, но ясен извод!

Когато постепенно дойдох на себе си, разтреперан, аз дълго седях сам с чудото в моята лаборатория... Право е казано, чудесата влизат в нашия свят през вратите на лабораториите...

Защото бях разбрал истината!

И бях почувствувал, че именно това е истината!

ТЕ, СТРУКТУРНИТЕ ЕДИНИЦИ, СА НАШИТЕ КРЪВНИ КЛЕТКИ!

ФУНКЦИОНАЛНАТА ЕДИНИЦА С НЕЙНИЯ КОРПУС Е ЗЕМНИЯТ ЧОВЕК!РОДИЛНИЯТ ИМ ЦЕНТЪР Е НАШИЯТ ЧЕРЕН ДРОБ!

Колко време съм стоял с втрещен поглед, не знам...

Обкръжаващата ме реалност изплува край мен, аз бавно осъзнах къде съм и кой съм.

Взех кламер и убодох безименния си пръст. Гледах наедряващата алена капка кръв. Не можех да откъсна очи от нея. Защото това, да, това бе тя, тази друга, тази ДАЛЕЧНА ЦИВИЛИЗАЦИЯ, чието послание лежеше на пода до краката ми. Моите кръвни клетки бяха те, Структурните единици на тяхната цивилизация. Функционалната им единица бе моето кръвообращение, а аз, самият аз съм просто корпус, осигуряващ удобство и възможност за действие на Функционалната единица-кръвообращение...

Очевидно те и не подозират, че Функционалните им единици са се СЕБЕОСЪЗНАЛИ като личности, че Локалният център за управление на Функционалната единица се е развил до самостоятелно мислещ МОЗЪК, че ние – тези Функционални единици, – които днес сме шест милиарда, наричаме себе си цивилизация...

И може би подсъзнанието е това ново в нашия мозък, което се е изплъзнало от контрола им? И в резултат на което изплъзване те са останали в неведение за формирането на нашата цивилизация?...

Дълго гледах съсирващата се капка кръв. Несвързани мисли преси-чаха мозъка ми и издигаха идеи за отговори на редица нерешени от нашата наука въпроси – лавина от въпроси и предположения, които не можех да обуздая. Чувствувах се като дивак, стоящ пред разноцветните отблясъци на пълен сандък скъпоценности, без да е в състояние да ахне дори, който само рови и рови в тях, гребе с пълни шепи и се облива в облаци от цветове, цветове, цветове...

Аз съм... ти си... препъваше се мисълта ми. Не знам! Ние сме едно и също нещо сякаш. А и не сме! Ти си моето кръвообращение, моето тяло е твой корпус. Ти казваш, че летиш в Космоса, а там летя аз! Това, което аз наричам мой мозък, е за теб просто Локално управляващо устройство на твоя корпус, на моето тяло. Ще можеш ли ти да погледнеш на тоя мозък като на мой, макар и плод на твоята еволюция и създаден за твои цели? По твоето аз служа на теб, по моему – ти на мен. А кой кому в същност?.. Мисля, че е страшно да спорим за приоритет. Макар и организиран чрез теб, моят мозък си е мой и силен, той не е само Локално управляващо устройство на твоята Функционална единица, той е и творец в моя свят!... Ти не бива да гледаш на нас само като на твой корпус, като на твое помощно устройство, твоя материализирана възможност за действие. Това е страшно! И обратното, разбира се – кръвообращението ми си е мое кръвообращение, но аз вече няма да мога да гледам на него само като на система от моето тяло...

...Ще ми разкриеш ли своето разбиране за глобалните си цели? За собственото си предназначение, бъдеще?...

Объркан съм, знай, неподготвен ме свари, макар че съм един от най-подготвените в тази област, казват. Но тук, изглежда, човек винаги ще изживява изненада и тревожно чувство за неподготвеност. Защото подготовката ни за среща с теб се върши във и със мисълта! А мисълта е екстракт от познатото и предполагаемото, докато ти идеш нейде отвъд, такова едно отвъд, за което си нямаме даже позитивно определение. И затова, колкото и чакан, ти ще бъдеш винаги и неотменно чудовищно неочакван за нас, ти, другият разум и всичко твое...

Объркан съм и съм благодарен, че не се налага веднага да ти отговарям. Едно все пак мога да ти кажа още сега, това, от което трябва да тръгнем: от днес ти не си само мое кръвообращение, от днес моят мозък не е само Локално управляващо устройство на твоята Функционална

единица... От днес ние сме РАВНИ ПО РАНГ!... трябва да сме равни...

... А твоето управляващо устройство? То, казваш, не е локализирано, то е навсякъде. Тоест, то е в кръвта, в кръвоносните съдове... Един наш писател, Джек Лондон, казваше, че животът на човека е животът на неговите кръвоносни съдове! Нима е можел да знае какво в същност казва с това!...

Но какво става с теб, когато аз умира? Едновременно ли умираме?... Мой приятел написа великолепен разказ. „Разговор с никого“, където моят духовен свят се запазва от някой нейде... Дали ти не си този някой, именуван никой от моя приятел?

... А левкемията?! Какъв ли апокалипсис е тя за структурните ти единици! Бихме могли да се справим с нея съвместно! Но... дали тя е бедствие и в твой свят? А ако е нещо рядко, но хубаво и полезно, мечтано?

... А моето тютюнопушене?!

Мислех, мислех...

Лавината от въпроси не свършваше...

...Йерархия от разуми! Та това е може би и най-логичното. Всяко ново ниво разум стъпва на организацията и постиженията на разумите от предните нива. И ние може би трябва да сменим методите си за търсене на контакт с други цивилизации. Ние ги търсим встрани от нас, а трябва да ги търсим и в наши надсъвкупности... Например... например... обществото... Но да, нима нашето земно общество, взето като цяло, не е също един самостоятелен разум? И то различен от човешкия! Нима в него не съществуват норми, които никой от нас не е измислял и налагал, но които всеки съблюдава? Такива едни надличностни норми? Моралът, етиката, не са ли те наши, човешки понятия за обекти на СОЦИАЛНИЯ разум? Алтруизмът? Себеотрицанието?... Общественото мнение, какво е то? Нима не е становище и изявление на социалния разум? Разум, с който ние отдавна и тясно, до симбиоза, сме свързани? Разум, който до голяма степен управлява поведението ни...

А онези загадъчни, едва доловени от нас вътрешни сили, които ни управляват? Подсъзнанието? Онези мистериозни само четири процента от обема на мозъка ни, които са ни достъпни засега? Догадките за „психическата“ енергия като особен род поле, мощно и неизучено? Не са ли и те свързани с тези други разуми „над“ и „под“ нас?...

И как по-хубаво и ясно ще зазвучат много от нашите разбирания и търсения, ако ги погледнем като СТЪПАЛА ОТ ЙЕРАРХИЧНО ПРЕЛИВАЩИ СЕ СТРУКТУРИ! Ето, моралът! – Личността често,

въпреки себе си, действуват така, както трябва, а не както би искала самата тя в този момент. Това именно трябва да са сметите до действащото съзнание на личността императиви на социалния разум, на МЕТАРАЗУМА. Личността се доближава до метаразума, до съвършенството и хармонията чрез постепенното доближаване на „искам“ и „трябва“. Някой беше казал, че няма морални явления, а има само морална интерпретация на явленията. Именно интерпретация от позициите на метаразума, това е истинската, вярната морална оценка. А то е и пътят към пълното съпричастие с метаразума. път към пълната свобода на личността; установяването на контакт, проникването на всеки два съседни разума един в друг – това са крачки по пътя на все по-висша свобода, към глобален и всемогъщ разум...

Тъмнината се стичаше през прозореца, даваше светлината в лабораторията и странно втвърдяваше тишината. Брошурката пред мен, прочетена само до втората страница, ме заливаше с усещане за чудото на останалите двайсет и две и аз, уморен, изнервен, за миг изпитах особен страх – съвършено сам в огромната сграда на института...

Сам ли?

Никога вече човек няма да бъде сам!

Внимателно се облакът над посланието и опрях чело в него. Запах с мисълта как колегите ще ме събудят сутринта и как аз ще ги погледна по много особен начин, вдигнал високо безименния си пръст със съсирената върху него малка алена капка кръв.

КРАЙ

© 1983 Никола Кесаровски

Източник: <http://bezmonitor.com>
Сканиране, разпознаване и редакция: Виктор

Публикация:

Никола Кесаровски. ПЕТИЯТ ЗАКОН. 1983. Първо издание

Фантастични разкази и новели

Рецензенти: Любен Дилов, АГОП МЕЛКОНЯН

Редактор Елена Коларова

Художествен редактор Борис Бранков

Технически редактор Петър Балавесов

Коректор Асен Баръмов

Художник: Христо БРАЙКОВ. С илюстрации.

Българска. Изд. N882.

Биб. Фантастика, No.25.

Формат: 70×100/32. Печатни коли: 11. Тираж: 40 115. Страници: 178. Цена: 0,53 лв.

Държавно издателство „Отечество“, София

Печат: ДП „Димитър Найденов“, Велико Търново.

Съдържание:

В началото на пътя, Агоп МЕЛКОНЯН – с.5–6.

Алена капка кръв – с.7.;

Абсолютната хармония – с.27;

Петият закон – с.67.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1890>]